

Пакъ се чу пушечна стрѣлба. Бързо прѣгледахъ околнитѣ баири. Нищо не можахъ да видя. Настъпи пакъ тишина.

Като си отпочинахъ, азъ погледахъ далечното пространство. Великолѣпна картина се разтла прѣдъ очитѣ ми.

Буйнитѣ води на Арда, скачащи между хълмоветѣ, бързаха да се слѣятъ съ водитѣ на Марица и да занесатъ на обсадения Одринъ много здраве отъ освободенитѣ земи.

На дѣсния брѣгъ на Арда се издига прочутата крѣпость Карталъ-тепе, прѣвзета съ кръвополитенъ бой отъ българскитѣ войници.

Конетѣ ни се измориха и едвамъ влачеха нозѣтѣ си. Всждѣ урвести хълмове, изорани отъ турскитѣ гранати. Тука тамъ лежатъ търкулнати и непукнати гранати, голѣми колкото едра чутора съ остъръ връхъ.

Най-сетнѣ се изкачихме и на Куюнъ-тепе, дѣто стърчаха най-голѣмитѣ български обсадни топове. Любезно ни посрѣщна батареиния командиръ. Той е веселъ и приказливъ българинъ. Говори руски и френски езикъ. Войницитѣ бѣха наклѣкали и обѣдваха своята „чорба“. Безъ да се гледа на мжитѣ и студа, войницитѣ бѣха много весели и доволни. До топоветѣ си тѣ бѣха изкопали землянки за спане. Фелдфебелтъ засмѣнъ разговаря съ насъ и почна да хвали своитѣ „малачета“, като ни показваше топоветѣ. Тѣзи топове били останали отъ руско-турската война. Изкопани били близо нѣкждѣ при Никополъ, заровени нѣкога отъ турцитѣ.

— Хубаво „имане“ сте изровили, казвамъ азъ.

— И много добръ стрѣлятъ, добавя фелдфебелтъ.